

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Valerio Varesi

Fluviul de ceață

Titlul original: *Il fiume delle nebbie*

Copyright © 2003 Edizioni Frassinelli

© 2016 Mondadori Libri S.p.A.

Published by Mondadori Libri for the imprint Frassinelli

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

VARESI, VALERIO

Fluviul de ceață / Valerio Varesi ; trad. din lb. italiană de George Arion

Jr. - București : Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-41-2

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.131.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: CORINA MIȚĂ

Bun de tipar: noiembrie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Valerio Varesi

Fluviul de ceață

traducere din limba italiană
de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2019

1

Din cer cădea ușor o ploaie mărunță. Stâlpul de iluminat de lângă clădirea clubului barcașilor abia dacă se zărea printre picăturile care loveau pământul și dansau pe digul râului, ca un mic far pentru șlepurile sablatorilor care navigau pe întuneric orientându-se după amintiri.

- Urătă treabă, zise Vernizzi.

- O s-o țină așa mult și bine, replică Torelli fără să-l privească.

Se înfruntau de o oră într-o partidă de briscolă al cărei rezultat nu era deloc limpede.

- Cât a crescut? întrebă Vernizzi.

- Douăj' de centimetri în trei ore, răspunse celălalt fixând cu privirea punctul de pe masă unde se așezau cărțile jucate.

- Până poimâine apa o să acopere bancul de nisip.

- Și torentul o să ajungă până la debarcader.

La cele patru mese din încăpere, jocului i se acorda mai puțină atenție decât de obicei. Cu toții erau îngrijorați din pricina ploii și a apei care creștea văzând cu ochii. Din când în când se auzea geamătul unui scripete folosit de cineva care ieșise în ploaia necruțătoare să tragă bărcile pe uscat. Fundalul sonor era asigurat de clipocitul liniștit al apei care lovea malul, același zgomot pe care-l produce cineva care urinează pe un perete. Ploua de patru zile. Mai întâi năvalnic, ca în timpul unei furtuni de vară, apoi cu forță redusă, dar continuase într-un ritm constant. Acum, din cer se scurgea un soi de ceață care mângâia băltoacele care se formaseră. În ușa clădirii apăru bătrânul Barigazzi,

cu impermeabilul și pălăria learcă. Un curent rece străbătu încăperea și Gianna, care stătea la bar, se înfioră.

– Ai pus jaloanele? întrebă Vernizzi.

Barigazzi încuviință din cap în timp ce-și punea hainele la uscat.

– A crescut încă trei centimetri, anunță el când ajunse la tejghea și Gianna îi turnă un pahar. Dacă o ține tot așa, la noapte trece de primul bazin de deversare, adăugă, parcă mai mult pentru sine.

Nimeni nu răspunse. Nimeni nu îndrăznea să comenteze în fața lui Barigazzi, care cunoștea râul ca pe o amantă.

De afară se auzi un zgomot surd de lemn lovit. Cu toții se întoarseră, parcă așteptându-se să constate că viitura ajunsese deja la pereții clădirii și luase bicicletele adăpostite sub streșină. Atunci văzură silueta masivă a barjei lui Tonna, cu un contur atât de pronunțat că părea un stăvilar care plutește deasupra apei.

Nimeni în afară de Barigazzi n-o observase până atunci.

– Vine din Martignana, zise el, e plină cu grâu de la moară.

Tonna avea peste optzeci de ani, și pe cei mai mulți și-i petrecuse navigând pe râu. De ceva timp îi fusese pus în cărcă un nepot, doar-doar o să arunce ancora odată pentru totdeauna. Dar băiatul se plictisise până peste cap înainte ca așa ceva să se întâmple. Sătul de singurătatea aceea, își lăsase baltă bunicul, care acum își petrecea nopțile pe râu.

– Apă deasupra și apă dedesubt, comentă Tonelli arătând spre barjă.

– Cre' că pân-acuma i-a crescut mușchi pe veston. La umezeală se simte mai în largul lui decât Noe, interveni Vernizzi.

– Au terminat de tras bărcile pe uscat?

– Au ridicat patru, răspunse Barigazzi scrutând cu privirea dincolo de fereastră, unde se întrezărea barja lui Tonna. Vor să și le țină pe-aproape de casă pentru că sunt siguri că râul o să ajungă până la contradig.

Apoi Barigazzi se așeză anevoie pe un scaun și continuă jocul de cărți. Pe la ora unsprezece, în încăpere se mai auzea doar sunetul încâpățânat al picăturilor de ploaie care se loveau insistent de dig. Din când în când, lumina dinăuntru pâlpaia. Barja era legată la debarcader, iar parâmele izbuteau să țină piept viiturii. Pe suprafața apei alunecau obiecte închise la culoare. Din locul în care erau așezate mesele se putea vedea ușa postului de supraveghere, unde radioul pocnea și pârâia și unde un voluntar al administrației portuare era gata să acționeze dacă s-ar fi anunțat vreo urgență. La cum arăta vremea, aveau să lucreze în schimburi toată noaptea. Din când în când, cineva ridica microfonul și comunica scurt cu ceilalți supraveghetori de pe cursul râului. Făceau schimb de informații ca să anticipeze mișcările viiturii.

– Crește mult pe-acolo? Ce-ai zis? Deja a inundat pădurea de plop?

Barigazzi ieși din nou ca să verifice jaloanele. Trecuse o oră de la prima măsurătoare. Când se întoarse, pe ușă se strecură o lumină slabă care venea dinspre debarcader.

– Tonna chiar pleacă acum?

– Ar fi în stare, observă Vernizzi. Cunoaște bine râul.

Cu toții întoarseră privirea spre barjă. Lumina de adineauri provenea din cabină, dar nu era limpede dacă înăuntru se mișca sau nu cineva.

– Nu pleacă, vorbi din nou Vernizzi, ar fi aprins farurile de la prora și pupa.

Lumina se stinse și Barigazzi închise fără grabă ușa în calea ploii care cădea neconținut.

– Cum e? întrebă Gianna.

– Zici că-i cafeaua dintr-o *macchinetta*: a crescut opt centimetri, o informă bătrânul.

Nimeni nu avu vreo reacție, toți păreau să fi rămas cu gândul la lumina din cabina lui Tonna. Singura neimpresionată părea

Gianna, care trecea printre mese cu șorțul care îi punea în evidență soldurile.

– Dacă mergem să controlăm, e-n stare să se ia de noi, îi preveni ea.

– Pasarela e coborâtă. O fi așteptând pe cineva? întrebă Torelli.

– Mereu o lasă coborâtă pentru nepotă-su, explică Barigazzi. Uneori se întoarce la niște ore tare ciudate.

– Opt centimetri, da, opt centimetri, rosti cu voce tare bărbatul în microfonul stației radio. Acolo a crescut cu nouă? Ce viitură! Și dacă ploaia o ține tot așa... Cum? Ați anunțat prefectura? Zici să facem și noi la fel?

În clipa aceea o mașină apărură pe coronamentul digului și coti spre clădirea clubului. Farurile rămaseră îndreptate câteva momente spre ferestre iar lumina traversă întreaga încăpăre dintr-o parte în alta. La scurt timp după aceea, ușa se deschise și în același timp în cabina barjei se aprinse din nou becul. În fața teighelei se înființară doi indivizi uzi leoarcă, îmbrăcați oficial. Ezitanți, cei doi se uitară în jur, simțind privirile ațintite asupra lor, până când Gianna puse o întrebare care părea un ordin:

– Nu vreți să luați loc?

Cei doi se supuseră. Apoi scoaseră foaia de hârtie pentru prealarma de inundație, pe care erau scrise toate instrucțiunile de urmat în caz că apa ar fi ajuns până la contradig.

– Ar fi bine să-l afișați undeva, propuseră cei doi.

Bătrânul Barigazzi le făcu un semn cu bărbia:

– Ați venit să vindeți castraveți grădinarului?

Cei doi se priviră consternați: erau rebegiți de frig, uzi leoarcă și nu se simțeau deloc în largul lor.

– Îl punem aici, bine? rezolvă Gianna situația și prinse hârtia pe avizierul unde lumea își rezerva orele de pescuit, apoi lovi cu mâna ca să lipească bine scociul.

– Chiar credeți că nu știm ce facem? reluă Barigazzi.

Cei doi luară o înghițitură de *grappa*, dar ceilalți din încăpăre deja nu le mai acordau atenție. Cu toții priveau lumina de pe barjă care era încă aprinsă, chiar dacă în cabină părea să nu fie nimeni. O strălucire slabă ajungea și la prora, unde se întrezărea, scris mare, cuvântul „Tonna”.

Cei doi funcționari se ridicară.

– Știți că nivelul apei crește cu opt centimetri pe oră?

– Celula de criză se ocupă deja de asta.

Nu păreau obișnuiți cu umezeala și lăsau impresia că vor să fugă de-acolo mâncând pământul. Aveau tivul pantalonilor leoarcă, pantofii ușori erau plini de apă iar paltoanele li se acoperiseră cu mici picături care semănau cu bruma.

Barigazzi se uită la ei și zâmbi superior:

– Mă rog, să știți că nu s-a mai întâmplat de zece ani și ultima oară n-a mers chiar strună.

– Prefectul e gata să semneze ordinul de evacuare.

– N-are decât să facă ce vrea, noi nu plecăm nicăieri, nu ne e frică de apă. V-a trebuit vouă să construiți drumuri...

La scurt timp după aceea, mașina în care se aflau cei doi făcu cale-ntoarsă, urcând în viteză al doilea dâmb care ducea la drumul provincial. Farurile luminară perdeaua de apă care continua să cadă din cer. Mii de litri pe secundă împovărau pământul cu o greutate vâscoasă. Sub blestemul acela cu acțiune lentă, lumina din cabina barjei se aprinse din nou.

– Ori visează urât, ori nu poa' să adoamă, zise Vernizzi.

– O fi din cauza lu' nepotă-su, interveni Torelli. Poate că s-a întors târziu băiatu' și el îi freacă ridichea.

– Nu cred, replică Gianna, vorbesc foarte puțin, se-nțeleg din semne, ca mușii. Și, la cum e vremea, tare am impresia că băiatul e la adăpost.

– Pesemne că bătrânul' s-a-nșelat și pleacă.

– Acum? Da' asta-nseamnă să navigheze pe viitură toată noaptea!

– Și să stea cu urechile ciulite, bombăni Gianna.

Barigazzi o privi cu reproș.

– Apa a crescut, nu mai are treabă cu bancurile de nisip. Într-o noapte ca asta nu-i trafic pe râu. Și Tonna știe ce face.

Trecuse mai bine de jumătate de oră, așa că ieși să verifice jaloanele.

Între timp, la radio se transmiteau în continuare mesaje de pe cele două maluri.

– Afluenții dau mult pe-afară? Cum? Deja s-a revărsat în mai multe locuri? A, da? Au evacuat?

Cei din încăpere erau atenți la radio, întrerupând jocul de cărți când auzeau vești noi. O lumină care tremura risipi brusc întunericul din piațeta din fața clădirii, apoi se stinse încet. Ghezzi intră după ce lăsă bicicleta la uscat, sub streșină.

– A venit camionul cu sacii. Primarul a trimis pompierii să anunțe toate familiile să fie gata de evacuare, îi informă el.

– E nebun, pufni Torelli. Până n-ajunge apa-n pragul ușii n-o să plece nimeni.

– Până una-alta pleacă Tonna, remarcă Vernizzi cu privirea ațintită la debarcader.

Barja parcă devenise mai înaltă și mai impunătoare. Acum se îndrepta spre larg, clătinându-se abia perceptibil, gata să se lase în voia curentului. Alunecă încet de lângă debarcader și se poziționă ușor transversal pe sensul de curgere al apei, ieșind ezitant din portul fluvial, apoi viitura necruțătoare o luă cu sine.

– Nici n-a aprins luminile de semnalizare, observă Torelli și arată spre punctul luminos al cabinei, care încă se distinge cu o clipă înainte ca barja să ajungă în mijlocul râului.

– Tonna începe să îmbătrânească, i-o tăie Vernizzi, ați văzut ce manevră a făcut? A vrut să se lase împins de vânt și era cât pe ce să se-nfigă cu prora în nisipul concasorului. L-a salvat viitura.

Nimeni nu mai făcu vreun alt comentariu și, în liniștea care să așternu, se auzi numai radioul care transmitea date despre nivelul apei:

– A început să iasă din luncă... Trebuie să deschidă canalele ca să aibă unde să se reverse... Au început să umple sacii...

Totul intrase într-o stare de efervescentă în jurul râului care-și continua, nepăsător, curgerea în noapte, însoțită de căderea neconținută a ploii. Barigazzi rămase tăcut, continuând să scruteze întunericul de pe suprafața Padului în direcția în care se îndepărtase barja, din care nu se mai distingeau decât conturul pe trei sferturi și lumina încă aprinsă din cabină. Bătrânul făcu un gest cu ambele mâini care putea însemna la fel de bine uluire sau neîncredere. Nimeni nu scoase nici cel mai slab sunet preț de câteva minute, cu excepția radioului care continua să pârâie.

– A luat-o ca pe-o rămurică, zise Torelli.

– Curentul parcă face ce vrea cu el, întări Ghezzi.

– Ce? Sunt infiltrații? Unde? Pe cine-au trimis? Tre' să puneți saci ca să mai înălțați digul...

Dialogul prin radio continua, întrerupt de mici pocnete electrostatice.

– Zi-le că a plecat Tonna! răcni Vernizzi la băiatul care se ocupa cu transmisiile.

Acesta luă microfonul și ceru să vorbească. Apoi informă toate stațiile din aval că barja urma să treacă pe-acolo. În clipa aceea își dădură cu toții seama că Barigazzi lipsea. Gianna făcu semn cu bărbia spre debarcader.

– A ieșit, îi informă ea, s-a dus din nou să verifice jaloanele.

Torelli se uită la ceas:

– Acum le verifică din sfert în sfert de oră?

Anunțată de farurile puternice, o mașină trecu pe drumul plin de noroi de lângă contradig. Înainta lent, luminând picăturile de ploaie și trăgând o remorcă pe care se afla o barcă.

– Și-o aduce acasă, zise Ghezzi.

Pe vremea asta e mai bine s-o ai în bățatură decât în port, comentă Vernizzi.

– Întârzie, constată Torelli referindu-se la Barigazzi, care era încă afară.

– Dacă mai iese mult să le verifice și să le facă semne o să ajungă să le confunde între ele, comentă Gianna. Înc-un rând? propuse ea imediat după aceea și ridică sticla.

Vinul Fortana tronă câteva clipe deasupra capetelor tuturor la fel ca statuia Sfântului Rocco în timpul unei procesiuni, dar nu răspunse nimeni. Parcă abia atunci își dăduseră seama cât de stranie era absența lui Barigazzi.

– Mai e timp până-n zori, conchise Torelli scrutând întunericul dens de afară.

Încerca să-și imagineze unde ajunsese Tonna în călătoria lui în aval. Putea fi deja la Boretto și poate că vedea luminile dragelor în tangaj, biciuite de ploaia necruțătoare.

Barigazzi intră fără un cuvânt. Apoi se așeză și începu să privească fix la debarcaderul unde cu puțin timp înainte încă se zărise conturul pătrășos al barjei.

– A mai crescut? întrebă Vernizzi.

Bătrânul barcagiu nu-i răspunse. Se ridică, sprijinindu-se cu amândouă mâinile pe masă, și se îndreptă spre tânărul de la radio.

– Poți să dai alarma la ăla sau e mai bine pe mobil?

Tânărul se uită întrebător spre Barigazzi, care părea pierdut.

– Tonna? întrebă Torelli.

Barigazzi încuviință.

– A plecat de zici că l-a fript careva. A aruncat pasarella cât colo și și-a uitat un odgon la debarcader. Nu l-am mai văzut niciodată să facă asta.

– Ce spuneam? făcu Vernizzi. N-avea cum să fi făcut manevra aia dinadins!

– Nu l-a văzut nimeni pe ponton.

Torelli privi afară ca un jucător de bocce care ia ținta.

– Nu puteam să-l vedem de-aici, conchise el. Și pe întunericul ăsta...

– Una dintre parâme parcă a fost tăiată cu un cuțit din ăla încovoiat.

– Barja de care v-am zis trebuie urmărită, spunea tânărul în microfonul radioului. Normal că-i un pericol, sunt peste două sute de tone lăsate în voia curentului... Ne-a pus pe gânduri manevra de ieșire din port, Tonna e priceput, dar mișcarea aia... Da, da, repet, nu are lumini de semnalizare, e aprinsă doar cea din cabină, iar pe vremea asta... Și a mai și plecat fără să pornească motorul... E greu s-o țină doar din timonă...

– Dacă intră în piciorul unui pod e-n stare să-l dea jos, remarcă Vernizzi.

– E de-ajuns să se înfigă sub el și să se pună de-a curmezișul, pe urmă are apa grijă să smulgă tot podul.

Vernizzi îi sunase pe carabinieri și discuția părea foarte laborioasă:

– Domnule sergent, vă spun că nu știu dacă Tonna era sau nu pe barjă. Bineînțeles, trebuie să fii priceput, altfel... Noi am văzut cum se aprinde și se stinge lumina de două ori, apoi a plecat în larg... Dacă era cineva acolo – e clar că trebuia să fie cineva acolo... Da, parâmele au fost aruncate la grămadă...

Închise. Aproape că nădușea.

– Sergentul zice că n-are decât doi oameni, îi informă el. Nici nu vrea să audă de victime. O să anunțe stațiile din aval.

Ghezzi privi întinderea enormă de apă și aproape i se făcu teamă.

– Unde-o fi ajuns?

– Poate că e pe unde se varsă Enza, răspunse Barigazzi. Dacă așa avea pregătită barja m-aș duce după el. Poate-aș reuși să mă apropiu...

– Am impresia că nu ne-ar aștepta surprize prea plăcute chiar și dac-am reuși să ajungem la barjă, șopti Torelli.